

det viser sig, at der faktisk er besparelser at hente, som kan bruges til gavn og glæde for studerende.

Kl. 17.55

Det Radikale Venstre har arbejdet med ønsket om at forbedre de økonomiske forhold for enlige forsørgere længe, og vi har haft det som en meget klar prioritet, også i forhold til andre, som har det svært, og i forhold til samlevende forsørgere, fordi vi vurderer, at hvis man skal prioritere, så har samlevende forsørgere alt andet lige nemmere ved at udnytte det højere fribeløb, end enlige forsørgere har. Det har også været en klar prioritet at hæve fribeløbet, også at hæve det høje fribeløb.

Det er ikke, fordi vi ikke anerkender problemstillingen, men fordi vi synes, at det alligevel er en særlig situation, de er i, nemlig at de kommer til at tjene mere end – hvad var det? – 25.000 kr. om måneden. Det er jo den situation, man er i, når man kommer til at betale tilbage.

Det andet er, at vi også har bidt mærke i, at de fleste tilbagebetalingskrav rettes til studerende under studierne og altså ikke studerende, som er færdige med studierne. Og derfor har vi vores tvivl om, hvorvidt det er en bæredygtig argumentation, at de studerende udskyder deres studieafslutning til jul frem for at gøre sig færdige til sommer.

Nu fandt regeringen selv pengene til den her del af det, i hvert fald på det lange stræk, og derfor kan vi – også på den baggrund – selvfølgelig godt deltage i aftalen, men vi synes ikke, det var det vigtigste.

Vi tror, der er ting, som vi vil vende tilbage til. Jeg har hvert fald fået en del mails, som siger, at der ikke kun er hår i suppen, der er nærmest en hel toupet, i hvert fald hvis man ser det med de øjne, som nogle af den anden part til de enlige forsørgere har at se med, fordi det naturligvis er komplekse og komplicerede og detaljerede og mærkelige familieforhold og bomønstre, som man har, også for studerende.

Derfor tror jeg, vi skal vende tilbage og evaluere, hvordan det faktisk kommer til at gå med de her regler i forhold til ikke kun den anden part til den enlige studerende, som måske også er studerende og har et børnebidrag at forholde sig til, men også i forhold til samlevende studerende, fordi vi jo meget håber, at vi kan komme tilbage og give et ryk for alvor for samlevende studerende.

Det hænger sammen med, at vi fra radikal side ikke har noget ønske om at fremme en ten-

dens til, at man bliver enlig forælder. Vi tror, at det er det bedste for alle parter, hvis forældrene kan bo sammen. I hvert fald bør det ikke være sådan, at SU-systemet tilskynder folk til at bo hver for sig. Derfor håber vi meget, at vi kan vende tilbage, når det viser sig, at der er mulighed for at finansiere et større tillægsstipendium end det, vi kan give i dag.

Men vi glæder os over, at vi nået så langt, og vi håber, at det administrative besvær, som vi har påført SU-Styrelsen, som ellers er i overordentlig god gænge med sin betjening af de studerende, faktisk vil kunne løses, også set i forhold til det gode, vi opnår ved at vedtage dagens forslag.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Den 7. marts 2004 skød regeringen forbrugsfesten i gang for direktørerne, for LO-medarbejderne, for dem, som tjente mere end 220.000 kr. om året. Det brugte man knap 10 mia. kr. på.

Den 8. marts, altså næste dag, lavede regeringen og Socialdemokraterne, SF'erne, Radikale, Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne en aftale om SU. En stor gruppe af de hjemmeboende studerende må bøde 400 kr. om måneden for denne her aftale. Det blev hverken til forbrugsfest eller til forårspakke for den gruppe i samfundet.

Det er jo ikke den nødvendige politik. Flere heroppe får det til at lyde sådan, at hvis man ikke havde osv., så ville de enlige forsørgere og forsørgerne ikke have fået en krone.

Nu ved jeg godt, at det er væsentligt for Socialdemokraterne, SF'erne og Radikale at få sagt alt muligt ondsksfuldt om den her regering, men det er faktisk min opfattelse, at den her regering havde en dagsorden, der gik ud på at give de grupper nogle flere penge.

De ville have gennemført det her. Så kan vi diskutere op ad stolper og ned ad vægge, om det havde været lige så godt, men regeringen har 90 mandater, og det forlig, der ligger omkring SU, har altså væsentlig mere end 90 mandater bag sig. Og derfor synes jeg, det er for nemt at sno sig uden om det her ved at sige, at det er det eneste realistiske, eller at det er den nødvendige politik, eller hvad der ellers kommer ud af munden på Socialdemokraterne og SF'erne. Det er ganske simpelt for nemt.

Der er jo andre situationer herinde, hvor både Socialdemokraterne og SF'erne vælger at sige: Vi er imod finansieringen, og derfor kan vi ikke støtte forslaget. Men på det her punkt vælger